

PhDr. Danuša Dragulová-Faktorová (text)
Mgr. Petra Fillová (úlohy)

Barborky

V záhrade za školou bolo pusto. Z trávy nevykúkal už ani jediný kvietok. Ani jediná zabudnutá púpava tu nezostala. Bolo chladno. No zasa ešte ani nenapadol sneh, na ktorom by deti mohli šantit' a vystrájať.

Malí školáci boli v triede a spievali. Spievali pesničky dvom kamarátkam – Barborkám. Mali totiž meniny, lebo v ten deň bolo v kalendári Barbory. Každá z dvoch oslávenkýň si vybrala svoju najobľúbenejšiu pesničku a tú jej potom ostatné deti zanôtili. A pridali aj blahoželanie – veľa zdravia, radosti...

Vtedy sa predsa spomedzi mrakov predral uzučký pás slniečka a vklzol i do triedy medzi dievčatá a chlapcov.

Nadesiatujeme sa a potom cez prírodovedu pôjdeme von natrhať „barborky“, povedala pani učiteľka.

„Čo?!“ zapichli razom všetky deti oči do učiteľkinej tváre. Vari len nebudú kmásať svoje dve kamarátky?! To by teda bolo! Na meniny niekoho vyťahať za vlasy alebo šklbať za pulóver...?

„Kdeže!“ povedala pani učiteľka. „Odrhneme si halúžku z čerešne. Keď sa dá na Barborku do vázy, na Štedrý deň zakvitne krásnymi bielymi kvietkami.“

Deťom sa to páčilo: „Aj ja si odtrhnem! Aj ja! Ja tiež!“ kričalo jedno cez druhé.

„Ale to by potom stromček vykrvácal,“ namietala Xénia.

„Správne hovoríš,“ obrátila sa k nej pani učiteľka, „nemôžeme sebe robiť radosť, ktorou inému spôsobíme bolesť. Odrhneme si jednu vetvičku. Nás poteší a stromčeku neublížime.“

Deti súhlasili. Vázu so zázračnou halúžkou postavili na stôl vedľa okna. Každý deň ju potom obzerali, či sa ešte neprebudila.

